

τήραγα καὶ δὲν ξεχώριζα πιὸ τὸς βρῶμες καὶ τὴ λέρα πάνου στὰ χέρια καὶ στὸ πρόσωπο τῆς παιδούλας.

Ἄπὸ πάνου ἀπὸ τὸ κεφαλάκι της στὸν ἀγέρα, σὰ σύγνεφο ἀπὸ στάχτη καὶ καπνὸ, ἀναταράξουνταν ἔγριες φωνὲς, βλαστήμιες, γέλια μεθυσμένων, κλέματα. — Τριγύρω της πάνου στὴ βρωμερὴ τὴ γῆ, δῆλα τσκκισμένα, χαλασμένα, κ'οἱ ἀχτῖδες τοῦ ἡλιοῦ ποὺ βασίλεψε καὶ ποὺ ἔβαψε κόκκινα τὰ συντρίμμια τῶν πελμῶν βαρελιῶν καὶ τὶς κάσες, ἔδινε σ' αὐτὰ μᾶλα ἀπαίσια καὶ παράδοξη ἐμοιότη μὲ τὰ λείψανα κάπιου ὄργανισμοῦ ποὺ καταπτάρεται ἀπ' τὸ βαρύ καὶ σπλαχνοῦ χέρι τῆς φτώχειας.

"Αθέλε, ξάρνου, κουνίθηκα κ' ἔκανα κάπιο κρότῳ τὸ κοριτσάκι ξαρνιάστηκε. τὰ μάτια της μὲ ὑποβίᾳ μισοκλειστῆκαν, καὶ ἀλάκαιρο τὸ σῶμα της συμμαχώχτηκε σὰ ποντίκι π' ἀντικρύζει γῆτα: χαμογελῶντας κοίταγα τὸ λερωμένο, θλιμμένο καὶ τρομαγμένο προσωπάκι της. Τὰ χείλια της εἴταν δυνατά σφριγμένα καὶ τὰ λεπτά της φύδια τρέμουν. Σηκώθηκε μέσα ἀπ' τὴ κάσα σὰν ἀνθρωπὸς πούχει δευτερά, ἔστις τὸ κουρελιασμένο, ποὺ εἴτανε μιὰ φορά τριανταφυλλί, φόρεμά της, ἔκρυψε τὴ κούκλα στὴν τσέπη της καὶ μὲ φωνὴ τύχηρη, δυνατὴ καὶ καθηρή, μ' ἐρώτησε:

— Τὶ κοιτάζεις, μωρέ;

Θὰ εἴτανε ἵσα μ' ἔντεκα χρονῶν. 'Αδίνατη, λεφτοκαμωμένη, μ' ἐκοίταξε προσεχτικά, καὶ τὰ φρυδάκια της ὅλο τρέμανε.

— 'Ακοῦ; — μοῦ ξανάσειπε — τὶ γυρεύεις;

— Τίποτες, παῖς, παξιδάκι μου, παῖς ησυχα, ἔγω φεύγω... τῆς ἀπάντησα.

Τότες ἔβγηκε ἀπ' τὴ κάσα, ἔκανε δύο τρίχια βήματα, ἥρθε σημά μου, τὸ προσωπάκι της ἔγινε ἀμέσως σοβαρὸ καὶ ἀποφασιστικό, καὶ μὲ δυνατὴ καθηρὴ φωνὴ μοῦ εἶπε:

— Θές νάρθεῖς μαζί μου γιὰ δεκαπέντε καπίκια;

Τὴν πρώτη στιγμὴ δὲν ἐκατάλαβα τί μοῦ εἴπε, μένο θυμαμαὶ πὼν τρέμαξα, προβλέποντας κάτι μεγάλο καὶ φριχτό.

Μὲ κεῖνο ἥρθε, κόλλησε ἀπάνω μου, ἀκούμπησε τὸ νῶμο του πάνω στὸ πλευρό μου, καὶ γυρίζοντας στ' ἄλλο μέρος τὸ πρόσωπό του νὰ μὴ μὲ βλέπη, ἀρχίσε νὰ μοῦ λέῃ, μὰ τώρα μὲ φωνὴ μισοσθυμένη, καὶ βαριεστημένη:

— 'Ελα, θές; πάμε. Βρειοῦμαι νὰ τρέχω στὸ δρόμο νὰ γυρεύω ἄλλον... καὶ τὸ κάτω κάτω δὲν

ἔχω τὶ νὰ φορέσω νὰ βγῶ δέξι... ὁ ἀγαπητικὸς τῆς μαμάκας μπεκρόπις καὶ τὸ δικό μου τὸ φόρεμα... ἔλα, μωρέ, πάμε.

Δίχως νὰ βγάλω τοιμουδιά τὴν ἐπρωξα σιγὰ ἀπὸ κοντά μου, μ' αὐτὴ μ' ἐκοίταξε μ' ὑποβίᾳ, σὰν νὰ μὴ μὲ καταλάβαινε. Μόνο τὰ χεῖλια της ἔτσι παράξενα ἐστράβωσαν. "Ἐπειτα σάκως ἀκόμη πὺ φηλά τὸ κεφαλάκι του, καὶ σὰ νὰ κοιτάξε μὲ τὸ ἀνοιχτὰ καὶ λυπημένα μάτια του κάτι τι ἕκατη πάνου, κοντά στὸν σύρανό, σιγὰ σιγὰ καὶ βριστημένα μούπε:

— Γιατὶ δὲ θές; Θαρρεῖς πούμας μικρή καὶ θά ψωνκάς; μὴ φοβάσαι, πέρασε κείνος ὁ κατρός τώρα πιστός...

Καὶ γωρίς νὰ τελειώσῃ τὸ λόγο του ἐφτυσε ἔτσι ἀδιάφορα.

Ἐγώ ἔφυγα ἀπὸ κοντά του καὶ πῆρα πάντα μάζι στὴ καρδιά μου τὴν τρομερὴ φρίκη καὶ τὴ μελαγχολικὴ ματιά ἐκείνων τῶν ἀνοικτῶν παθιαστικῶν ματιῶν.

Ροστώβ του Δύο
Θεοιστής του 1905

ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΟΥΔΕΙΚΑ

Σὲ πουπουλένια στούμπατε τὸ τορνεφτὸ κορμὶ τῆς ή ζουλετάκη ἡ ἀλγύφτισσα μισόγυμνο ἀναπάσι, μὲ δ νεῦς τῆς δέρνει ἀνέσυχος, ἀτήμονο κεράδι.

'Ανατριχίλες πιθυμιτές τῆς φέρνει σὰ μαγνήτης

δειλὴ κι ὥρατα παρθενίκι δ νίδες Ἱεραχλίτης, ποὺ σφελά δ δόλιος καλεστές στὸ γυναικίτη διάδητο τὸ γαλέμα του ἀπὸ τὴν ντροπή τὰ μέγουλά του ἀνάδει ἄλλα μὲ μάτια λάγνα ἀφτῆ φουφάει τὸν ἐφαστή της.

Μία κόλαση εἰν' ἀλάκερη, ή σάρκα βράζει, ἀγνίζει, σὰν δρυνίο μέσ' στὰ νύχια της σφίγγει τὸ φέρεμά του καὶ τοῦ μιλεῖ κοφτά-κοφτά ποὺ λέει κι ὅχια σφυρίζει.

— "Ελα, Γιωσέφ, μὲ κάψανε τὰ μάδρα σου τὰ μάτια! Μ' ἀφτὸς ἐφέργεις ἀφίνοντας τὸ ροῦχο του κομμάτια καὶ βρίσκει μέσ' στὴ φυλακή τὸ Γεχωβά σιμά του.

M. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

Σ' ἀστὸ τὸ μεταξὺ ὁ γέρος ἀλαφιάστηκε μιὰ, σηκώθηκε ἀπάνου, προχώρεσε λίγο, τέντωσε τὸ λατό μέρος του καὶ κοιτάξε κατά τὴν πολιτεία.

— Γιὰ τήρα, ώρε καπετάνιο, δὲ σου φαίνεται κινοῦδος σὰ φωτιά, ποὺ καίει τὴ Σαλονίκη;

Σηκώθηκαμε καὶ πήγαμε κοντά στὸ γέρο, κ' εἴδημες ἀπ' ἀλήθεια, πὼς ὁ γέρος δὲν ἀπατιούνταν.

— "Α! φωναίσα, ξαρνισμένος.

Φλογερὴ γλώσσα ἑτρωγε καταμεστές τὴ Σαλονίκη καὶ σιγὰ σιγὰ μεγάλωνε κι ὁ νυχτερινὸς βορισὲς τὴν ἔντεφε καὶ τὴν ἔντεφε. Ξαπλώνε. Σὲ λίγο ἡ γλώσσα ἔγινε διπλή, κατόπι τριπλή.

Ο καπετάνιος ἔβλεπε μόνο, ἀτάραχος κι ἀμιλητός καὶ γὰ σεβάμενος τὴ σιωπή του δὲ μιλούσα, μὲ ἔνιωθα σύγκρυο γιὰ τὸ κακὸ τὸ μεγάλο. ποὺ γενούνταν στὴν ταλαπίωρη τὴ Σαλονίκη. "Η φλόγης ὑψώνεται τώρα ὡς τὰ μισὰ οὐράνια καὶ ἀντιφέγγιζε ἡ λέμψη μέσ' στὴ θάλασσα καὶ φωτίστηκε ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ὄλεθρια φωταφία. Καὶ ξανείγκμε στὴν ἀπειρονή τῆς φωτιάς τοὺς ἀθρώπους, μικροσκοπικοὺς σὰ μερμήγκια, χιλιάδες τῷ γιλιάδῳ, π' ἀγωνιζόμενοι νὰ κατανικήσουν τὸ τρομερὸ στοιχεῖο μὲ κείνο ἀτάραχο ξακούσιούσε τὸ καταστρεφτικό του ἔργο, καὶ μηδὲ εἰδηση ἐπακίνε, πὼς τόσες γιλιάδες κόσμος στὸ πολεμούσε, μόνον ἔρριγγες γλώσσες δεξιά κι ἀριστερά

κι διο προχωροῦσε νὰ καταχτήσει ἔδαφο.

Καὶ τίναξε φηλὰ τὶς Παπίθες, τὰ φέψαλα, τὶς σκαντζουλίδες, σὰν ἀποφάγισε ἀπὸ τὸ φεύγερο του γιόμα, ποὺ τέφτυνε κατάμουτρα τὸ οὔρωνο.

Καὶ κάπου κάπου τὸ θεριὸ τ' ἀχόρταγο τίναξε καμιὰ βροντὴ ὄλεθρικ, χαλαστὲ κόσμου, π' ἀκούγουνταν ὡς σ' ἐμάς, κ' ἔβλεπες τότες τὸν δύκα κείνο τὸν ἀθρώπινο, σὰν κοπάδι: ἀλαφικούμνο ἥπε λάκουρές, νὰ συγκλονίζεται, νὰ ταράζεται, νὰ τρεβιέται πίσω. Κ' υστερά πάλι νὰ παίρνει θάρρος καὶ μὲ βογγητὸ ὄγωνίσας, πότικε τὸν ἀθέρα νὰ πηγαίνει κοντά, νὰ χώνεται μέσ' τὶς φλόγες τὶς κόκκινες, μέσ' τὸν κίντυνο γιὰ νὰ πολεμήσει τὴ φωτὶς τὴν διπλαχνή, τὴ φλόγουσα, πόχαφτε ἀξέταχτα κι ἀλύπητα, διέβισκε μπροστά της, κι ἀπὸ δόπου περνοῦσε τὸ κομψόνε γῆς Μαδισάμ. Κ: ὁ καπτάνος δ μάθρος, ὁ πυκνός, ὁ πυκνερός, ἥρθε καὶ σκέπτασε τὸν οὐρανὸ μὲ κακορίζικα σύγνερα, σὰν πατακούσερες κουρελιασμένες, μελαχολικές σηματίες τῆς καταστροφῆς, καὶ γέμισε τὸν ἀθέρα μὲ τὴ βαριά του μυρωδία, τὴν ἀσφυχτική. Τῆς φωτιάς ἡ λάμψη ἔφερε ἐκεῖνο κοντά μας καὶ τοὺς ἀλλούς, κλέφτες. Βλέπανε τὰ γενούμενα μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀπονίκη καὶ τὰ σκολιάζανε καὶ χορατέσσες καὶ κακανίζανε μ' ἀπάθεια ληστάδικη καὶ φραινούντανε νὰ βλέπουν τὸ πρόδεμα τῆς καταστρο-

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν 'Ελλάδα δρ. 10.—Γιὰ τὸ 'Εξωτερικό δρ. 10

20 λεφτά τὸ φύλλο λεφτά 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κιβώτια τῆς Ηλατείας Συντάγματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οικονομικῶν, Σταθμοῦ Τριχιόδρου (Ο. Φθαλιατρεῖο) Σταθμοῦ Υπογείου Σιδερόδρομου (Ομόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Μαγαλάκη (Ηλατεία Στουρνάρα, Εξάρχεια), στὸ βιβλιοπωλεῖο «Εστίας» Γ. Κολάρου.

Στὸν Πειραιᾶ: Καπνοπωλεῖο Γ. Σπρού. δρ. Β. Ινδουλίνας δρ. 1, σημὰ στὴν Τρούμπα 'Η σιντρομή πλεονάνται μπροστά καὶ εἶναι ἐνός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΚΑΠΟΥ

δημοσιεύεται τὶς προάλλες ἔνας πίνακας ποὺ δείχνει πόσο λιγότερα ξοδίαζει ἡ πατρόλια μας γιὰ τὴ δημοτικὴ ἐκπαίδευση, δχι μπροστά στ' ἄλλα μεγάλα Κεράτη, ἀλλὰ μπροστά στὴ Σερβία καὶ Βουργαρία πούχονταί ἀπάντησαν πληθυσμὸς 1.49 γιὰ κάθε κάτοικο, ἡ Σερβία 2.24 καὶ ἡ Βουργαρία 2.68.

Αὐτά λέει ὁ πίνακας πού δὲ τὸ Ράλλης μὲ τὴν καρμανιόλα ποὺ ἔστησε τώρα γιὰ τὸν μετονότων τὸ δασκάλωνε ζητάει νὰ τὴν κατεβάσει παρακάτων τὴν ἀναλογία. Μεγάλο ἀδικο αὐτό. "Οταν τὰ δημοτικὰ σκολεὶα δουλεύουν τίμα, πραχτικὰ καὶ πατριωτικά, καθὼς ἐδειξε στὸ περασμένο φύλλο ὁ κ. Ηλίας Σταῦ-

φης καὶ τ

ενος στὸ φωτεινὸ καὶ παιδαρωγικότατο ἄρθρο του «'Ο δάσκαλος καὶ τὸ λαϊκὸ σκολειό», ἡ ἀγρια καὶ ἀδικη ἀστὴ ἀπόφαση τοῦ κ. Ράλλη δὲν ἔσπει μοναχὰ στὸ κεφάλι τῷ δασκάλων ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ "Εθνος ποὺ τοῦ λιγοστεύει, ἡ παλίτερα, τοῦ ληστεύει τὰ μέσα νάποχτήσει καλοὺς καὶ μορφωμένους πολῖτες. 'Ο κ. Σταύρον στὸ ἄρθρο του δὲ μᾶς ἔδειξε τί κάνοντι οἱ συνάδεεφοι του, ἀλλὰ τί κάνει αὐτὸς δὲν έχει τιμώσει βαδιὰ τῇ μεγάλῃ ἀποστολῇ τοῦ λαϊκοῦ σκολειοῦ. Λίγοι, μᾶς παραπολλήγοισι συνάδεεφοι τους ἔχουν πάρει ἔτσι, ἀπὸ τῆς καλή του, τὸ δημοτικὸ σκολειό. Οἱ περισσότεροι—μπορεῖ καὶ δὲν οἱ ἄλλοι—τὸ δημοτικὸ σκολειὸ τόχουν πάρει ἀπ' τὴν ἀνάποδη καὶ ἀγωνίζονται νὰ βγάλοντι ἀπ' αὐτὸ δόχι μορφωμένους πολῖτες ἀλλὰ ὑποψήφιους λογιώτατους.

Τότε νὰ σᾶς ποῦμε τὴν ἀλήθευτα, ἡ ἀπόφαση τοῦ κ. Ράλλη δὲ μᾶς φαίνεται οὕτε σκληρὴ οὕτε ἀδικη. Τὴ βρίσκουμε μάλιστα πολὺ πατριωτικά, καὶ ἂς σκίζει δυο θέλει τὸ λαρρύγγι του δ. κ. Ἀροητόποντος δ Κεχριναῖς ποὺ ἔσφράσει καὶ στὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπροσκάλεστος νὰ μᾶς πεῖ τῇ γνωμάρα του καὶ νὰ μᾶς γιομίσει μῆγες. Μὲ τὸ φαίδισμα τοῦ μιστοῦ δὲ λιγοστέψει ἀρκετὰ δ ζῆλος τῷ δασκάλῳ νὰ σφαβάνουν τὴν ψυχὴ καὶ τῇ γλώσσα τῶν παιδιῶν κ' ἔτσι δὲ τὰ μορφώνουντε λιγότερο, ποὺ δὲ πεῖ πῶς δὲν τὰ σακατεύονται καὶ λιγότερο. Πλερώνουν δὲ Σερβία κ' δὲ Βουργαρία περισσότεραι ἀπὸ μᾶς γιὰ τὴ δημοτική τους ἐκπαίδεψη, μᾶς τὰ εὐτυχισμένα αὐτὰ Κράτη δὲν ἔχουν καθαρεύονται καὶ τὰ λεφτὰ ποὺ ξοδιάζουντε δὲν τὰ πετάνε στὴ δάλασσα, καθὼς κάνονται ἐμεῖς οἱ δοξασμένοι ἀπόγονοι του Πλάτωνα καὶ τοῦ Περικλῆ.

ΜΑΘΑΜΕ

λοιπὸν ἀπὸ τὸν κ. Ράλλη ποὺς εἶναι δὲ «εντιμος» τύπος. Σπολλάτη του. Ἐνιμος τύπος, μᾶς εἶπε ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς, είγαι εκεῖνος πούχει μεγάλη κυκλοφορία, — καὶ διπλος—ἔτσι πάσι η λογικὴ σειρά—δ τύπος ποὺ η κυκλοφορία του είγαι μικρή.

Μὲ ποιὰ μέσα—οἷς καὶ τόσο τίμια—ἀπογιέται η μεγάλη κυκλοφορία, τὸ ξέρουν δοὺς ἔτυχε νὰ γνωρίσουν ἀπὸ σημὴ τὴν ἐντιμότητὴν του καὶ δοὺς ἀναγνῶστες φίλοιοσκονίζουν δ, τι τοὺς προσφέρουν κάθε πρωὶ καὶ ἀπομεσήμερο τὰ δημοσιογραφικὰ σεντόνια τῆς Ἀθήνας. Τόσο ἐντιμά εἶναι: αὐτὰ τὰ μέσα καὶ τόσο πατερικὰ αὐτὰ τὰ περιχρόνα, ποὺ θέτεν ἀληθινότερος δ. κ. Ράλλης καὶ μιλούσε γι' ἀνάγκη ἀστυγιατρικῆς ἐπιθεώρησης καὶ οἷς γιὰ ἐντιμότητα κυκλοφορίας.

Μὰ δ. κ. Ράλλης, φαίνεται, θάναι στὸ κρυφὸ ὄχτρὸς ἀσπονδὸς του Ἀθηναϊκοῦ τύπου, δοὺς καὶ ἀντὸνε φεκλαμάρει στὰ φανερά, καὶ μ' αὐτὸ ποὺ κάνει, νάχι τοῦ φορολογίας φτηνότερα τὸ χαρτὶ του, ζητάει τὸν τελειωτικὸ ἔξευτελισμὸ του.

Ο δημοσιογραφικὸς συγκαγγειόδημὸς σήμερα γίνεται στὸ χαρτὶ καὶ οἷς στὴ ποσότητα τῆς ὑλῆς καὶ στὴν ἀκρίβεια τῶν εἰδήσεων. Όσο μεγαλύτερο τὸ σχῆμα τῆς ἐφημερίδας, τόσο περισσότερα φύλλα πουλάει, τόσο εὐχαριστερὰ καταχτάει τὴ μεγάλη κυκλοφορία, μπαίνει δηλ. στὴν ἐνιμη τάξην τοῦ κ. Ράλλη. Γιὰ νὰ γιομίσουν δύμας τὰ σεντόνια αὐτὰ χρειάζεται ψευτικὰ μὲ τὸ τσουβάδι: καὶ γιὰ νὰ σκε-

παστοῦν τὰλλα ἔξοδα—ἄφοῦ εἴναι πιὰ γνωστὸ πώς ὅσο περισσότερα φύλλα πουλάει μιὰ μεγαλόσχημη ἐφημερίδα, τόσο περισσότερο ζημιώνεται: — γίνεται κάθε εἴδους ἐκβιληση ποὺ, μὲ τὴ λογικὴ πάντα τοῦ κ. Ηρωθυπουργοῦ, δὲν ἀφαιρεῖ πίποτα ἀπὸ τὴν ἐπιμότητα τῆς ἐφημερίδας.

Τώρα ποὺ φτηναίνει τὸ χαρτὶ δ τύπος μας θὰ φτάσει στὸ ἀπροχώρητο τῆς ἐντιμότητας, γιατὶ ὅλες οἱ ἐφημερίδες δὲ μποροῦν νὰ βγαλούνται σὲ μεγάλο σχῆμα καὶ ὅλες θάπογχτήσουν σιγὰ σιγὰ μεγάλη κυκλοφορία, χρῦν δ κορμάκης θάγοράζει δυὸ καὶ τρεῖς ἐφημερίδες τὴν ἡμέρα, π.ν. θὰ μπορεῖ, μὲ τὸ μπόλικο χαρτὶ τους, νὰ τὶς μεταχειρίζεται σὲ διάφορες ἀνάγκες του.

ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ

Φύλλο δὲν προφταζαὶς νὰ γράψουμε δυὸ λόγια γιὰ τὸ ξανάρχισμα τῆς «Μεταρρύθμισης» καὶ γιὰ τὴ καταδίωξη τοῦ διευθυντῆ της. «Οσο χαρήκαμε γιὰ τὸ ποῶτα, τόσο λυπηθήκαμε γιὰ τὸ δεύτερο, καὶ μάλιστα ἄφοῦ δ, τι ἔγραψε δ Φραγκούδης δὲν τογραψε γιὰ νὰ δημοσιοπήσει, καθὼς κάνουν οἱ ἐντιμὲς ἐφημερίδες τῆς μεγάλης κυκλοφορίας, ποὺ ἀρχινήνε τὸ γενικὸ βρισίδι: δτα βλέπουν νὰ κλονίζεται η κυκλοφορία τους, ἀλλὰ τογραψε ἵσια ἵσια γιὰ νὰ χτυπήσει τὴν πολυκίφαλη δημοκοπία ποὺ ἔξασκεται στὸν τύπο μας ἐπαγγελματικὰ ἀπὸ τὸν δημοδήποτε πρωθυπουργὸ ἵσια μὲ τὸν δημοδήποτε παταχούρογράφο.

Παρατηρήσαμε κ' ἔνα πολὺ λυπηρὸ ποὺ συνέβηκε μὲ τὴν καταδίωξη τοῦ Φραγκούδη. Όλες οἱ Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες δὲ μιλήσανε καθόλου δὲν ἀναφέρανε μὲ δυὸ λόγια ξερὰ τὴ φυλάκισή του. Οἱ διεισδύτες δὲν ντραπήκανε νὰ γράψουν ἀρθρὰ σπάνου σ' ἀρθρὰ στὸν φυλακίστηκε ἀλλοτες δ διευθυντῆς τῆς «Ἐσπερινῆς» γιὰ λόγους καθαρὰ προσωπικούς. Ο Φραγκούδης βλέπετε δὲν είναι Γιάνναρος καὶ οἱ Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδογράφοι δὲν καταδέχουνται νὰ γράψουν γι' κατότον.

ΚΑΘΕ

λίγο καὶ λιγάνι, εἴτε στὴ Βουλὴ εἴτε στὸν τύπο, τέκλυτα τοῦ Ναυτικοῦ μας ἀπλάνουνται στὸν ὄλιο γιὰ νὰν τὰ καμαρίνουμε — χωρὶς ἀπὸ τὸ ἀπλωμα αὐτὸ νὰ βγαίνει καὶ κανένα σημαντικὸ καλό.

Ορίστε, τώρα τελευταῖα στὴ Βουλὴ δ Ψαρίνος βουλευτὴς κ. Βρατσάνος κι δ Υδραϊος βουλευτὴς κ. Κουντουριώτης, συμπληρώνοντας δ ἔνας τὸν ἀλλον, μᾶς παρουσίασαν πιστὸ καὶ ζωτανὴ εἰσόνα τῶν δούλωνται στὸ ναυτικὸ καὶ μᾶς ἀπόδειξαν πὸς ξοδεύουνται τόσα καὶ τόσα ἐκατομμύρια κάθε χρόνο γιὰ νὰ μήν ἔχουν δ, τι μποροῦσαμε νὰ γράψουμε μὲ τοὺς μισοὺς παράδεις καὶ μὲ καλοσυνεδηπού δουλια.

Ο κ. Κουντουριώτης, κοντὰ στ' ἄλλα, ἐπρότεινε νὰ πουληθοῦνται καὶ τὰχρηστα καραβία τοῦ στόλου μας ποὺ ξοδεύουνται κάθε χρόνο ἀρκετὰ, καὶ αὐτὸ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βρίσκουνται δὲν θὰ μπορούσανε νὰ δικαιολογήσουν τὸ μιστὸ ποὺ παίρνουνται.

Μαζί δύμας μὲ τὰχρηστα καραβία δὲ θὰ μποροῦνται νὰ βρεθεῖ τρόπος νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴ μέση καὶ οἱ ἀχρηστοὶ αὐτοὶ κακεπεταναῖοι;

Είναι ἀπελπιστικότατο, νὰ ξοδεύουνται κάθε χρόνο τόσα ἐκατομμύρια, νὰ γίνουνται λαχεῖα γιὰ τὸ στόλο, νὰ ζητάμε κάθε τόσο εἰσφορέα ἀπὸ πλούσιους καὶ φτωχούς, καὶ στὰ θάλασσα νὰ βγαίνει ἔνας βουλευτὴς δημια ἐφημερίδα καὶ νὰ τοῦ ἀποδείχνεις

πᾶς δὲν αὐτὰ τὰ ἐκατομμύρια καὶ δῆλος κάντος δὲν θεοτικούμενος βρήκουνται στὴ θάλασσα!

Η ΒΟΥΛΗ

συνεδρίαζε· τὸ ζήτημα τῆς φορολογίας τοῦ σταριοῦ εἴτανε στὴ βράση του κάθε ρήτορας είχε καὶ τὴ γνώμη του· ἀλλος νὰ μπει δό φόρος γιατὶ δη πατρίδα... καντυνεύει· ἀλλος νὰ μὴ μπει δό φόρος γιατὶ δη χαμάλης λαδὸς δὲ σηκώνει· ἀλλος φόρτωμα στὴ ράχη του.

· Απάνου στὴ λογοζαλη σηκώνεται· ἔνας βουλευτής—νὰ ποὺ βρέθηκε κ' ἔνας τέτιος χριστιανός—καὶ φωνάζει:

— «Εχεις ἀνάγκη τὸ Κράτος ἀπὸ παράδεις; Τότε γιατὶ ζητάμε καινούριας θυσίες ἀπὸ τὸ λαό καὶ δὲ δίνουμε πρώτοι εὑμεῖς τὸ καλὸ παράδειγμα χαρίζοντας στὸ «Εθνος» τὴν μισή μας ἐπιχειρήσην; Θρησκεῖτε πώς ἀπάντησε κανένας; Μπα! ποιὸς τρέλλαθηκε! Οι βουλευταίς μας καὶ σ' ἄλλα ζητήματα, καὶ στὴν ἐπιχειρησούλα τους πρώτα, ἀκολουθήσανται πιστὸ τὸ φυτό:

— «Η δῆλος νὰ σωθοῦμε δὲν δῆλος νὰ γινθῆται!

ΜΗΟΡΟΥΣΣΕ

Θρησκεῖμε δὲ πάπιος βουλευτής—τέναριά του δὲν τὸ θυμούμαστε γιὰ νὰν τὸ γράψουμε μὲ γρυπή πέννα—νὰ λησμονήσει τὰ Εὐαγγελικὰ δταν κερχυνοβολοῦσε ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς τὴν Κυβέρνηση καὶ τὴ φορέατε πώς δὲ λαός θὰ στηριθεῖ καὶ θὲν τὴ σαρώσει καθίντισσα καὶ τὴν Κυβέρνηση τοῦ Θεοτόκη στὰ Εὐαγγελικά.

Τὸ κατόρθωμα αὐτὸ τῷ δασκάλῳ—καὶ διχ: τοὺ λαοὶ—δὲν τημάζει καθόλου τὸ «Εθνος» γιὰ νὰν τὸ μεταχειρίζονται· καὶ δὲ οἱ βουλευταίς μας ἀκόμα γιὰ ρητορικὴ κορώνα. Άλλα δὲ μᾶς πεῖτε, ποιὸς λογοράζει τοῦ μέσα τοῦ Εθνος, δτα μιλῶντας κοιτάζεις στὸ λαϊκὸ θεωρεῖο διακονεύοντας γειροκροτήματα:

ΤΟ «ΣΚΡΙΠ»

μ' ἔνα γωρατό του ἐχαραχτήρισε ἐπιγραμματικώτατα τὰ δυὸ καινούρια φορολογικὰ νομοσχέδια τοῦ κ. Ράλλη.

Δυὸ καινούρια νομοσχέδια, λέσι, ὑπέβαλε δ. κ. Ράλλης.

1) Νομοσχέδιο ποὺ ἀκριβεῖται τὸ ψυμ.

2) Νομοσχέδιο ποὺ φτηναίνει τὸ χαρτὶ τῶν ἐφημερίδων.

Τὸ μέτρο είναι: ἀξιωθαμαστο γιατὶ μ' αὐτὸ κατορθώνουνται δυὸ καλά. Όταν πεινάει δ Ελληνικὸς λαός θὰ τρέψει χαρτὶ τῶν ἐφημερίδων καὶ δτα θέλει νὰ διαβάζει θάγοράζει ἔνα καρβέλι ψωμὶ καὶ θὲν διαβάζει σ' αὐτὸ τὴν ιστορία τοῦ Μουρούζη.